

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

“Ολοι, άλλος λίγο άλλος πολύ, έχουμε κάτι που μάς ενοχλεί. Τόν ένα τόν ενοχλεί ο θόρυβος, τόν άλλο τόν ενοχλεί ο καπνός του τσιγάρου, τόν τρίτο τόν ενοχλεί ή φλυαρία, ο τέταρτος δέν μπορεί νά ζήσει ούτε λεπτό στη σιωπή. Τή φίλη μου λοιπόν τή Μαρίκα, τήν ενοχλεί ή βιασύνη. “Οχι πώς είναι ύποτονική ή κοπέλα. Κάθε άλλο. Καί δραστήρια είναι, καί πρωτοβουλία έχει, καί τις δουλιές της τις βγάζει πάντα σέ πέρας καί μάλιστα έγκαίρως. Πάντα όμως θέλει νά νιώθει πώς έχει μπροστά της χρόνο, πώς μπορεί νά κινηθεί άργά, μεθοδικά, χωρίς ύστερισμούς καί ένταση. Τής λές:

—Τι λές, βρέ Μαρίκα, πάμε σινεμά;

—Απόψε; “Α, όχι, δέν μπορώ.

—Καί γιατί; “Εχεις τίποτε άλλο νά κάνεις;

—“Οχι, δέν έχω, αλλά θάπρεπε νά τώ ξέρω άπό πριν. Δέν μπορώ νά έτοιμασθώ έτσι, άψε σβύσε. “Αν είναι γιά αύριο, εύχαρίστως!

Τής προτείνεις ναρθει σπίτι γιά ένα καφέ. “Α, πά πά, είναι άδύνατο, δέν έχει χρόνο. Κι’ άν θελήσεις νά πάς έσύ κοντά της γιά ένα καφέ, πρέπει νά τήν είδοποιήσεις τουλάχιστο... τρεις μέρες πριν, όποτε καί τά κέφια σου γιά καφέ θ’ αλλάξουν κι’ ή διάθεση σου γιά λίγη φιλοκουβεντούλα θά έχει έξαφανισθεί.

—Αυτή είναι λοιπόν ή φίλη μου ή Μαρίκα. Χρυσός άνθρωπος, έξαιρετικά φίλη, που μπορείς νά στηριχθείς πάνω της σ’ όποιαδήποτε δύσκολη στιγμή σου, ξέροντας ότι θά τά θυσιάσει όλα γιά νά σέ βοηθήσει. Φτάνει, βέβαια νά.. τής δώσεις λίγο χρόνο.

“Ολα λοιπόν πήγαιναν καλά κι’ άγια με τούς συγγενείς καί τούς φίλους τής Μαρίκας, που ήξεραν τώ κουσούρι της καί τήν δεχόταν μ’ αυτό. “Ωσπου πριν λίγο καιρό άρραβωνιάστηκε. Θαυμάσιος ο νεός, με χαρακτήρα, με μόρφωση, άγαπηθήκανε κι’ όλας με τή Μαρίκα. “Ολοι χαρήκαμε, όλοι είπαμε τί ταιριαστό ζευγάρι. “Αλλά, άλλοίμονο, προχθές παρουσιάστηκε μπροστά μου με μάτια πρησμένα άπ’ τώ κλάμα ή Μαρίκα.

—“Αστα, θά χωρίσω, δέν μπορώ άλλο.

—Γιατί; τί συμβαίνει βρέ Μαρίκα; Σούκανε τίποτα; Μήπως σέ κτύπησε;

—“Οχι, άχι.

—Τσακωθήκατε; Σου κακοίλησε;

—“Οχι, άχι.

—Είναι τσιγγούνης, σπάταλος, πίνει, παίζει χαρτιά;

—“Οχι, τίποτα άπ’ όλα αυτά.

—“Ε, τότε τί στην εύχή συμβαίνει;

Καί κλαμένη, συγκινημένη, δυστυχισμένη ταλαιπωρημένη ή Μαρίκα μου διηγήθηκε τά καθέκαστα:

“Ο “Αντώνης της χρυσό παιδί, αλλά τόσο διασπικός, βρέ παιδί μου. “Ολο άντε Μαρίκα νά πάμε εκεί, άντε Μαρίκα νά πάμε εδώ, άντε Μαρίκα γρήγορα, άντε Μαρίκα δέν έχουμε χρόνο.

—Δέν άντέχω σου λέω! Φαντάσου τί θά γίνει αύριο που θά παντρευτούμε. Θά μετατραπώ σ’ ένα νευρόσπαστο.

Προσπάθησα νά τήν πείσω πώς αύριο που θά παντρευτούνε άναγκαστικά κι’ εκείνη θά γίνει πιό... διασπική. “Όταν ξέρεις πώς πρέπει νά τώ κάνεις καί τούτο καί τώ άλλο, θέλοντας καί μη θά στριμωχθείς, θά άκολουθήσεις τήν ένταση τού περιβάλλοντος. Καλή είναι ή ήρεμία, ή γαλήνη, ο ρυθμός αυτός ο ήσυχος, ο χωρίς βιασύνη, ιδιαίτερα στην έποχή μας όπου τά πάντα θαρρείς καί στριφογυρίζουν δαιμονισμένα. “Όμως, τί τά θέτε, άν δέν προσαρμοστεί κανείς σέ ένα τόνο κάπως πιό γοργό, κινδυνεύει νά μείνει πιό πίσω άπό τόν άλλο κόσμο.

—Δέν ξέρω άν πείσθηκε ή Μαρίκα ή άν θά πραγματοποιήσει τήν άπειλή της, νά χωρίσει. Πάντως, μεταξύ μας, έλπίζω πολύ γιά τώ πρώτο.